

Asger Jensen, Gerda Møller, Pia Dam, Hanne Reintoft og Rigmor Christensen [næstformand]).

Ved fremsættelsen af lovforslaget erindrede ministeren om, at den gældende lov af 1963 pålægger kommunerne at etablere husmoderafløsning inden 1. april 1968. Skønt endnu ikke alle kommuner på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse havde husmoderafløsning, havde den gældende lov på tilfredsstillende måde tilvejebragt grundlaget for ordningerne. Loven indeholdt imidlertid bestemmelse om, at den skulle optages til revision i folketingsåret 1967-68. Ministeren pegede på lovforslagets væsentligste nydannelser:

Husmoderafløsere kan således udsendes som børnehjælpere uden rekvisition i tilfælde, hvor der skal føres *opsyn med et sygt barn*. Dette sker uden lægerekvisition, såfremt der er tale om opsyn af højst 4 dages varighed. Der blev endvidere peget på, at husmoderafløsning efter den gældende lov normalt ydes i indtil 14 dage, men dog kan udstrækkes ud over dette tidsrum, når der *undtagelsesvis i det enkelte tilfælde* skønnes at være behov derfor. Denne regel lempes således, ved at lade de kursiverede ord udgå, hvorved det klart tilkendegives, at skønnet skal udøves lempeligere. Ministeren omtalte endelig, at en obligatorisk undervisning af husmoderafløsere kunne være ønskelig, men at tiden efter de foreliggende oplysninger ikke var moden dertil.

Fra bemærkningerne til lovforslaget er der anledning til at fremhæve, at husmoderafløsningsordninger ville kunne tilrettelægges af *flere kommuner i fællesskab*, uanset at den gældende lovs udtrykkelige hjemmel herfor ikke var medtaget i lovforslaget. Der er endvidere grund til at fremhæve, at formålet med udsendelse af børnehjælpere var defineret ved, at hjemmene skulle kunne opnå bistand straks, ligesom de skulle kunne få hjælp, uanset at egentlig husmoderafløsning ikke var påkrævet. Det forudsattes, at forsørgeren var enlig, eller at begge forældre på grund af arbejde måtte være fraværende fra hjemmet.

Lovforslaget fik ved 1. behandling en velvillig modtagelse fra alle sider, selv om der fremkom enkelte kritiske bemærkninger. *Viola Nørlov* (S) fremhævede således, at tiden efter hendes opfattelse måtte være inde til at gøre uddannelsen obligatorisk. *Eva Ree* (V) fandt, at den medhjælpende hustru også kunne have brug for, at der til hjemmet kunne udsendes børnehjælpere. Hun fandt endvidere, at der